

Ula IRURETAGOIENA BUSTURIA - @ulissima5
Arkitektoa

Etxebizitzaren arazoa

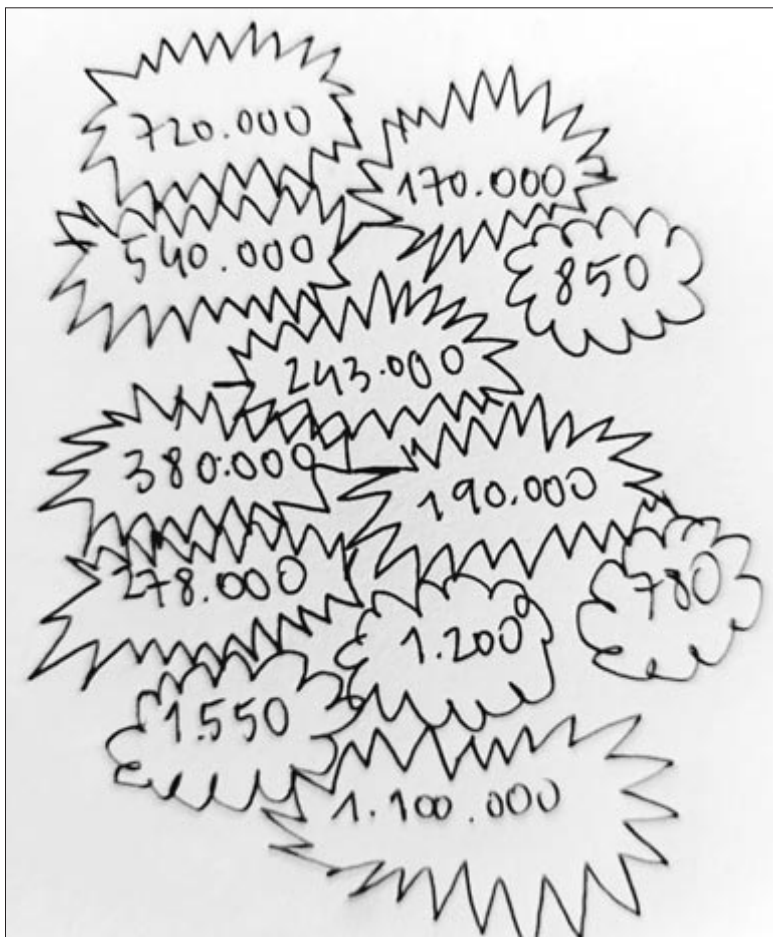
Hau etxebizitzaren inguruan idatzitako beste artikulu bat da. Baina irakurtzeari utzi baino lehen, utzidazue esaten: badira gertuko bi aditu liburu bana idatzi dutenak berriki, eta arazoari **SOLUZIOA** ematen diotenak. Ze, antza, etxebizitzaren arazoak badu aterabide teknikorik. Liburuen izenburuek diote sortu den egoeraren aurrean ekintzak egin daitezkeela eta premiazoak direla: “El problema de la vivienda. Cómo desactivar la bomba de relojería que amenaza con colapsar España” eta “Etxearen korapiloa nola askatu. Etxebizitza-politika justurako ga-koak”. Eta gainera, bi adituak tesi antzerakoarekin dabil-tza gure euskal errealtateari begira, eta diote: alokairuko etxe-bizitza publiko parke bat sortzea funtsezkoa da etxebizitzaren eskubidea bermatzeko. Javier Buron eta Unai Fernandez de Betoño dira liburuen egileak, hurrenez hurren, ibilbide eta lekurtze desberdinak dituzten arren, lehena adminis-trazioan eta bigarrena akademia eta politikan, etxebizitzaren auziari irakurketa antzerako eta osagarria egiten diote, eta bateratze horrek tesiari indarra ematen dio-la iruditzen zait.

Soluzioa badago, baina bi liburuetan 100 orrialde baino gehiago gastatzen dituzte egin beharrekoak azaltzeko. Fernandez de Betoño-k 30 ekintza zenbatzen ditu, eta gehienak elkarrekin eta aldi bertsuan martxan jarri behar omen dira. Helburua, etxebizitzaren merkatuaren eragitea, baina arazoak hamaika ertz ditu, finantzaketa, kudeaketa eta etxebizitza-politika bateratu baten beharra, administrazio lokal eta estatalean eraginarekin. Biek azpimarratzen dute denboraren faktorea: etxebizitza publiko par-

ke bat egiteak hamar urte behar ditu gutxienez, eta horregatik epe labur eta luzeko ekimenak behar ditugu, ezin zaio gaur egungo 25 urteko gazte bati esan hamar urtean etxebizitza merkaturia beheratua izango dela. Eta inbertsioa ez da merkea eta luzaroan mantendu behar da, bestela ez dugu bere eragina nabaritutako. Ausardia eta konbentzimendu argia behar da politikarien aldetik, esandakoaren arabera.

Diotenagatik, hainbeste sinesmen oker eta faltsu daude etxebizitzari lotuak, eta hainbestetan entzuten ditugu kale eta telebistako aditueta, ezen lehenetariko urratsa ulermen finkoak deseraikitzea baita. Gure kultura jabetzari lotua dagoela sinisten dugu, batzuetan ematen du jaiotzeko joera baten antzera ulertua dela. Historiak dio jabe-goan bizitzeko ohitura 60ko hamarkadan frankismoak ezarri zuela, ordura arte alokairuan bizitzea ohikoena ze-

larik. Gainera, alokairu publikoa sozialari loturik daukagu, estigmatizaturik, dirurik ez dutenen bizi-aukera bat delakoan. Bestalde, merkatuaren prezioetan eragiteko etxebizitza publiko kantitate handi batek “berez” orekatuko duela sinetsita gaude. Baina frogaturik daukagu, gurean, ekuazioak ez duela horrela funtzionatzen. Etxebizitza publiko berria konbinatu behar da alokairukoarekin, etxebizitza pribatuak erosi, egokitu eta hutsak merkaturatuz, lurzoruari etxebizitza-erabilera baimenduz eta lagapen edo etxebizitza-erabilera ustiapena eskainiz. Azkenik, etxe-jabegotza(k) duen gizartean, prezioak jaitsi nahi baditugu, kasu askotan gure interesen aurka egingo dugu. •

Ilustrazioa: ULA IRURETAGOIENA BUSTURIA